

József igaz ember volt, írja az evangélista. Milyen hát az igaz ember? Nem akarja a társát rossz hírbe hozni, inkább más megoldást talál ki. Valóban minden korban és társadalomban rendkívül fontos az emberek jó híre, feddhetetlensége. Sokszor nem is vesszük észre, és szavainkkal, vagy akár csak egy vállvonással is ártunk valaki jó hírének. Pedig az igaz embert jobban érdekli a másik jó híre, mint a sajátja, hisz tudja, hogy ő magát majd csak megvédi, de a másik nem biztos, hogy képes erre.

Az igaz ember hallgat a jó tanácsra, nem azt nézi, hogy az mennyire reális, hihető, szokványos, hanem a tanács célját, hasznát, az emberekre gyakorolt hatását nézi. Sokszor esünk abba a hibába, hogy nem azt nézzük, hogy mit mond valaki, hanem hogy ki mondja. És hiúságból elutasítjuk az amúgy jó ötletet, mert különbnek érezzük magunkat a hozzánk szólónál. Vagy azt mondjuk, hogy könnyű neki, de én ezt nem tudom megtenni, pedig csak nem akarom megtenni.

Az igaz ember nem a saját hasznát nézi, nem ragaszkodik az ő saját terveihez, céljaihoz, hanem a másinak akar jót. Na, ez a legnehezebb. Feladni a saját szuverenitásomat, és azt tenni, amit más dirigál, és elállni a saját szándékomtól, lemondani az önállóságomról. Hol van itt a személyes szabadság? Az önmegvalósítás? Lemondjak a saját tervemről, mert valaki azt mondta, hogy egy harmadiknak ez mennyire jó lesz? Hát, pedig aki ezt meg tudja tenni, az könnyen ráébredhet, hogy az ő lemondása, áldozatvállalása valakinek nagyon jó lesz, örömet okoz. Márpedig ezt a „valakit” megajándékozni nem kis dolog! Hiszen Ő megajándékoz bennünket lépten-nyomon.

Istenem, segíts igaz emberré válni, igaz emberként viselkedni, hogy a saját önzésemet leküzdve másokért munkálkodjak, hogy ezzel téged ajándékozhasssalak meg!

Singer József, Székesfehérvár